

Дејан САВОВСКИ

НЕЈЗИНОТО ВИСОЧЕСТВО - ВЛАСТА

Најпопуларна дефиниција на демократијата се регуларните избори, односно фер организирани и чесно изброени. По правило, таквите избори се најдобар систем на контрола на власта, а и еден од факторите кои ја обезбедуваат демократијата. Повеќе демократија всушност значи да им се овозможи на луѓето често и регуларно да гласаат.

Но, кај нас изборите се приказна сама за себе, карактеристична македонска изборна рашомонијада. Во континуитет не можеме да покажеме доволно зрелост за примена на европските и на меѓународните стандарди за фер и демократски избори. Сите досегашни, та и претстојниве, ни се претставени како крстопат, демек ако тргнеме на едната страна патот ќе нè однесе во историја и изолација, а доколку завртиме на другата страна ќе одиме право во тунелот кон светлата иднина.

А просторот за избор е сведен на минимум. Од една страна е сегашната опозиција со своите поединци, државни и парламентарни спасители и душегрижници, кои се своевидна парадигма за хипокризија во системот на владеење. Партија која нема направено ниту еден милиметар развоен исчекор, не спровела ниту една реформа, освен колективна депресија. Приказните дека само таа има чувство за промени и за прогрес, за демократски дијалог и слобода, за самокритичност и чесност, се повеќе од смешни. Сега таа истата, засилени со уште двајца "усреќители" на народот, кои повторно се трансформираат и се реформираат, барем за овој мандат, ќе нè вовеле во НАТО и тоа веднаш. Анализирајќи ја структурата на овие камелеони, може да се види нивното конвертитство и бесчестие. Очигледно е дека се работи за конформисти и медиокритети, кои ја вртат капата таму од каде што дува ветерот.

Тешко на оваа држава кога такви ни го бранат идентитетот и ни ги одредуваат националните интереси. Симптоматично е нивното обединување, особено сега во овие драматични моменти кога државата е исправена пред јасни и neodложни одлуки за државниот и историскиот интерес.

ВО ВИЗИЈАТА НА ЛУЃЕТО СЕ МОЖНИ ПОВЕЌЕ ТИПОВИ ОДГОВОРИ

Од друга страна, пак, ја имаме позицијата, чии успеси во економијата се вакви - колку што тие се поголеми, толку животниот стандард на граѓаните е помал. И покрај силните фалби, сепак животот на граѓаните не е поквалитетен. Единствено нешто што може да ѝ се признае се конкретните иницијативи во борбата против корупцијата.

Како и да е, во периодот кој следува ќе се изнаслушаме за партиските платформи од типот "ветуваме-остваруваме"... "сонце за европска Македонија"... кои сигурно се сведуваат на едноличност.

Во тој контекст ќе го искористам одговорот кој Ален Лансло го дал на прашањето за тоа дали постои разлика меѓу политичката левица и десница. Според него, освен што нивните симболи и слогани се различни, и на левицата и на десницата политичките платформи им се толку идентични, така што и нивните цели се исти.

Неизбежен декор во сè ова е народот, кој дозволува на многу лесен начин

да биде манипулиран од самонаречените патриоти и од таканаречените социјалдемократи. За овој народ важи едно правило, кое самиот тој си го дал како оправдување - во стилот дека прво треба да му се стемни пред очите за да може да му светне.

На крај би завршил со она со што се соочуваме по букурешкиот Самит, кога состојбата ни стана неверојатно сложена. Се согласувам само во едно, а тоа е дека спорот со името де факто некој наш ни го наметна како изгубен уште во далечната 1993 година и тоа единствено по заслуга на неколку миротворци на чело со еден, изгубен во времето и во просторот. Нелогично ми е и аутистичкото и инаетливо однесување на нашите политичари пред одењето и по враќањето од Букурешт. Зборуваат за принципиелност, за некаква црвена линија, за неприфаќање на никаков компромис, при што забораваат на премолчното одобрување за предлогот Република Македонија (Скопје). Но, зарем и тоа не е компромис. Компромис е и самото наше присуство на преговорите. Зошто референдумот и зошто токму сега, а и со кого? Како помина референдумот за територијалната поделба! Можеби ова е моментот кога одредена политичка фигура, која петнаесеттина години игра топло-ладно со државата и со народот, уште еднаш вешто, користејќи ги аргументите на противникот, преку свој вокабулар, повторно ќе ја искористи шансата за да покаже пред меѓународниот фактор дека тој е тој кој ќе седи на спротивната страна со нив. Но, дали со сè ова, и од едниот и од другиот, нема да ги изгубиме и малкуте симпатии кои ги добивме од Европејците како компензација за нивната грижа на совест.

Единствено постои оправдан став дека можеби и сами ќе си го доведеме во прашање својот македонски идентитет. Имам чувство дека се сака вината и одговорноста за компромисот да се споделат на колективно ниво. Дали некој сака да докаже дека не спаѓаме во категоријата на самосвесни народи, односно во народ кој мисли на своето минато, сегашност и иднина?

Ние добро знаеме кои сме, дали тие што ќе нè прашуваат кои сме знаат кои се тие самите!